

Můj životopis – Jaroslav Řezníček

Narodil jsem se 12.7.1932 v Lounech, tehdy to byl ještě okres Louny, nyní již okres Litoměřice. Pocházím z celkem šesti členné rodiny, měl jsem čtyři sestry a jednoho bratra a byl jsem nejmladší z nich. My jsme rodičům všichni vykali a říkali jsme jim tatínku a maminko. Maminka Anna Řezníčková, rozená Chlumská, byla celá léta jen v domácnosti – nebyla nikdy zaměstnaná, ale také prožila dvě světové války a byla hodně nemocná, za 2.světové války měla třikrát hroznou žloutenku. Můj otec Pavel Řezníček, byl vyučený strojní zámečník a chtěl ses stát strojvedoucím. Po vojně ale musel narukovat do války s Ruskem, kde padl do zajetí, byl raněn a strávil tak šest let. To poznamenalo natolik jeho zdraví, že se už nemohl stát strojvedoucím, a skončil jednou pro vždy v kanceláři v dílnách ČSI v Lounech.

Moje nejstarší vzpomínka spadá do dětství, kdy mi byly asi 4 roky a tatínek mě vezl na vozíku při stěhování se do většího rodinného domku v železniční kolonii v Lounech. Navštěvoval jsem obecnou školu v Lounech, nejprve za 1.republiky r.1938 a 39, ale pak 3 třídy už za války. Jak mnoho se toho změnilo! Do roku 1939 například měly děti ve škole možnost přes polední přestávku sníst polévku, jednou týdně i vdolečky s povidly a se smetanou. To vše vzalo ihned od září 1939 za své. Od 3. třídy se začala vyučovat povinně němčina, tělesné tresty byly na denním pořádku. Při vstupu učitele do třídy musel každý z učitelů „hailovat“, my jsme pouze povstali. Před příchodem do školy v pěti letech jsem všechno bral do levé ruky. Jakmile však jsem se začal učit psát či něco kreslit, oba rodiče mně začali přecvičovat na pravou ruku se slovy: „To víš, on se tě tam bude někdo věnovat a učit tě brát pero do pravé ruky, to tak!“ Od téhle chvíle bylo rozhodnuto. O důsledcích toho se zmiňuji v poznámkách životopisu.

Z obecné školy se muselo ze 4. třídy do 1. měšťanky, nebo případně až do 4. měšťanky nebo z 1. měšťanky do primy, tedy do první třídy reálného gymnázia. Nás bylo v 5.třídě asi šest, kdo jsme též chtěli do 1. gymnázia. Nějak jsme se to včas nedozvěděli – ani rodiče tehdy. A co teď! Museli jsme na ministerstvo žádat o výjimku, jestli nám povolí z 5. třídy přejít rovnou do 1.třídy reálného gymnasia, jinak bychom byli museli už sedět do 9. třídy v obecné škole. Někdo mocný se tehdy na Lounské radnici za naši žádost přimluvil. A tak jsme se od r.1943 stali primány reálného gymnázia v Lounech. Já jsem studoval se střídavým prospěchem, nebyl jsem „šprt“. Měl jsem rád všechny jazyky – mimo češtiny to byla němčina, pak ruština, od tercie i francouzština a latina – ve všech jazycích jsem napovídal slovíčka i časování a od kantorů jsem za to slíznul často pohlavek.

Chtěl jsem původně být profesorem. Nikdy jsem ale nehrál na žádný hudební nástroj, a to byla tehdy podmínka. Zpěv a kreslení, to bylo pro mě utrpení, stále na vysvědčení 3 nebo 4 (ze zpěvu 2-3, z kreslení 3-4). V gymnáziu jsme měli různé profesory – myslím povahově, a tak se někdy studenti o nich vyjadřovali dosti nepěkně. Např. profesor na kreslení (později výtvarka) se jmenoval Maří, ale nikdo mu neřekl jinak než Mánes. Museli jsme chodit o přestávkách po chodbách, kantoři mívali střídavě dohled. Při tom občas nahlédli na pánské WC a chytili tam pár kuřáků. Nejčastěji to dělal právě profesor Mánes. Takže se na WC objevil nápis „Mánes je vůl“. Ten, když to zjistil, hned to smazal. Druhý den tam však byl jiný nápis „A stejně je vůl, i když to smaže!“

Když jsem došel do septimy, náhle přišel do školy předpis – začátek října 1949, že se od října otevírá v Ústí nad Labem Vyšší zdravotní škola, jejíž součástí bude větev pro zubní laboranty – ukončené maturitou. Byla tam výzva zejména pro studenty ze septimy, kteří by byli zařazeni do 3.ročníku tohoto oboru. Ve škole jsem se na druhý

den omluvil a jel jsem do Ústí se přihlásit. Tam se nás však sešlo málo – jen 8, a tak nás prosili, abychom v gymnáziu získali ještě někoho dalšího. Mně se podařilo získat ještě tři děvčata a od 1.11.1949 jsme my 4 septimáni odešli z gymplu v Lounech do „Zdrávky“ v Ústí na Labem.

Po maturitě, kterou jsem zvládl za 1, jsem chtěl jít na medicínu s úmyslem stát se zubním lékařem. Ale přišlo první zklamání. Vymysleli pro nás 1.podmínku – ano, můžete tu studovat, ale až po roku praxe v laboratoři!!! Takže samozřejmě jsme museli na umístěnkou, a to do zubní laboratoře v OÚNZ v Roudnici nad Labem. Ve škole nás učili, že zubní náhrady – tj. korunky a můstky už se nedělají z oceli, ale ze stříbra či ze zlata. A bác! Všechno bylo jinak. Naopak se v laboratoři korunky a můstky tehdy dělaly jen z 90 % z oceli (nerezavé), ale jen asi 1/10 ze zlata! To byl pro nás všechny šok. To jsme se vůbec neučili – to byl úplně jiný pracovní postup a teď ty řeči: „No jo, oni mají maturitu a neumí vlastně skoro nic!“ Byli jsme se spolužákem jako opaření. Za rok praxe jsme se od nich museli vše naučit, jakž takž jsme si poradili se smícháváním náhrad, to bylo naše štěstí.

Přišlo září 1952 a my jsme si v té laboratoři připadali jaksi navíc. V té době přišel nějaký soudruh agitovat pro nábor do dolů – tehdy na povrchový důl. My jsme měli základní plat 790Kčs hrubého, na šachtě nám slíbili 7000Kčs hrubého. Od 1.11.1952 jsme nastoupili akci 1 % zaměstnanců práci do výroby v povrchovém dole A. Jirásek v Chotějovicích u Bíliny na roční brigádu. Nebudu do detailu popisovat, jak těžká práce to byla – na tři směny, venku na „Kypě“ za mrazu, nepohody. Byly to těžce vydělané peníze, zvláště ze začátku, když jsme nebyli zvyklí.

V září 1953 před koncem brigády jsem se opět ucházel na fakultě v Praze. Po úspěšné stopce jsem dostal pouze oznámení, že berou jen tři studenty z deseti a že jsem nebyl vybrán. Měl jsem se odvolat, ale tehdy odvolání nebylo k ničemu, nebyl jsem totiž kádr (v ČSM či ve straně!).

Po skončení brigády jsem šel od 1.11.1953 na dva roky na vojnu. Tehdy bylo všechno úplně tajné – i to, kam jsem narukoval. Byla to Plzeň – Kasárna ve Světovaru – tehdy lahvovně. Jako zubní laborant jsem si myslel, že budu zdravotníkem, ale dali mě do skladů – do tankového a motocyklového materiálu jako správce. První rok jsem byl svobodník – pomocník ve skladu a teprve druhý rok jsem byl povýšen až na rotného. Vše pak bylo jinak – na správce skladu náhle jmenovali „Dýsláka“ a já zůstal do konce vojny pak jen desátník.

V listopadu 1955 jsem se hlásil do zubních laboratoří ZuZN – při ZVil v Plzni (nyní Škodovy závody). Tam jsem pracoval nejprve v lakovce (jeden rok) v Tylově ulici, pak od r.1957 v laboratoři v Doudlevcích (4 roky) - to byly moje nejhezčí léta. Od r. 1961 jsem odešel za vedoucím lékařem dr. Formánkem do Blovic u Plzně a tam jsem opět pracoval jako zástupce vedoucího laboranta do r.1965. Dojíždění vlakem, mizerné spojení, nejhorší pracovní podmínky. V r.1965 dr. Formánek kvůli nepřijemnostem s KSČ. Nadále byl však vedoucím lékařem pro OUNZ-Plzeň-jih.

Já jsem kvůli rodině (měli jsme 3 děti) odešel na 1rok do ČSD (1956-7) dílen v Plzni-do šedé slévárny. Pracoval jsem od 6-14:00, ne více, a celá rodina měla dráhu skoro zdarma. Pak jsem byl ještě na 4 roky v laboratoři ve Starém Plzenci, protože s bolestmi zad jsem musel práci ve slévárně opustit.

Od r.1971 jsem znovu nastoupil do laboratoře u Žel. zdravotnictví v Plzni, kde jsem pracoval jako úsekový zubní laborant 21 let do roku 1992, kdy jsem odešel do důchodu - 12.7.1992 Ale ani zde můj životopis prací v laboratoři neskončil.

Po půl roce doma jsem na inzerát v Regensburgu získal práci v soukromé laboratoři. Nejdřív si mě tamní šéf laboratoře vyzkoušel, a když viděl, že mám znalosti, přijal mě a dostal jsem vízum – celkem to bylo od listopadu r.1993 až skoro do května

1994. Bylo to milé, zde mi šel důchod a tam jsem měl 1600 DM hrubého – DM tehdy = 20kčs. V domácnosti nám to moc pomohlo. V září 1994 mi dr. Formánek nabídl opět další práci v laboratoři na Jiráskově nám., kde jsme byli 4 laboranti a kde jsem pracoval až do smrti dr. Formánka - tj. do r 2000. Pak mi ještě nabídla práci dr. Zámečnicková, kde jsem pracoval až do r.2007, kdy jsem konečně v zubní laboratoři skončil ve svých 75letech.

Dopsáno dne 1.5.2023